

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
YVES BOT
föredraget den 25 oktober 2018¹

Mål C-579/17

**BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse
mot
Gradbeništvo Korana d.o.o.**

(begäran om förhandsavgörande från Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien, Österrike))

”Begäran om förhandsavgörande – Rättsligt samarbete på privaträttens område – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artikel 53 – Utfärdande av intyg – Administrativt förfarande eller domstolsförfarande”

1. Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område².

2. Förevarande begäran har framställts i ett förfarande som inletts av Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (Byggnadsarbetarnas kassa för semesterersättning och avgångsvederlag, Österrike)³ avseende utfärdande av intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012 för verkställighet av en tredskodom mot bolaget Gradbeništvo Korana d.o.o, med säte i Slovenien.

3. Enligt artiklarna 37 och 42 i förordning nr 1215/2012 är inlämnandet av ett sådant intyg obligatoriskt för erkännande och verkställighet i en medlemsstat av domar som meddelats i en annan medlemsstat. Denna handling bekräftar, utan särskilt föregående förfarande, att dessa domar är verkställbara och har utformats som en återgivning av dessa i form av utdrag för att främja deras fria rörlighet och direkta verkställighet.

4. Under dessa omständigheter beror frågan huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning, såsom Europeiska kommissionen har påpekat, på den administrativa eller den rättsliga karaktären av de funktioner som utförs av domstolen i ursprungsmedlemsstaten i samband med utfärdandet av intyget.

5. Denna rättsfråga avseende tillämpningen av artikel 53 i förordning nr 1215/2012 är ny, till skillnad från den som ställts av Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien, Österrike) – den hänskjutande domstolen – avseende kvalificeringen av tvisten vid fastställandet av huruvida den utgör ett förfarande på ”privaträttens område”. Eftersom sistnämnda inte innebär några särskilda svårigheter mot bakgrund av domstolens praxis, kommer mitt förslag till avgörande uteslutande fokusera på om begäran om förhandsavgörande kan upptas till sakprövning, vilket domstolen måste pröva före prövningen i sak.

¹ Originalspråk: franska.

² EUT L 351, 2012, s. 1.

³ Nedan kallad BUAK.

6. Efter min analys kommer jag att föreslå att domstolen, i de fall det föreligger osäkerhet beträffande tillämpligheten av förordning nr 1215/2012, fastställer att utfärdandet av intyget enligt artikel 53 i denna förordning måste prövas i ett domstolsförfarande, där den nationella domstolen att behörig att hänskjuta en tolkningsfråga till EU-domstolen och följaktligen slår fast att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning.

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

7. I skälen 1, 4, 6, 26, 29 och 32 i förordning nr 1215/2012 anges följande:

”(1) Den 21 april 2009 antog kommissionen en rapport om tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område^[4]. I rapporten fastslogs att den förordningen generellt fungerar tillfredsställande, men att det vore önskvärt att förbättra tillämpningen av vissa av dess bestämmelser, att ytterligare underlätta den fria rörligheten för domar och att stärka möjligheterna till rättslig prövning. Eftersom ett antal ändringar kommer att göras av den förordningen, bör den av tydlighetsskäl omarbetas.

...

(4) Vissa olikheter i medlemsstaternas bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande av domar hindrar den inre marknaden från att fungera väl. Det är därför nödvändigt att införa bestämmelser som gör reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga, så att domar som meddelats i en medlemsstat kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt.

...

(6) För att uppnå målet om fri rörlighet för privaträttsliga domar är det nödvändigt och lämpligt att reglerna om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar fastställs i en unionsrättsakt som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.

...

(26) Det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvårdande myndigheterna i unionen berättigar principen om att domar som har meddelats i en medlemsstat bör erkännas i samtliga medlemsstater utan att det behövs något särskilt förfarande. Målet att minska tidsåtgången och kostnaderna i gränsöverskridande tvister gör det dessutom berättigat att avskaffa kravet på en verkställbarhetsförklaring innan verkställighet kan ske i den anmodade medlemsstaten. Följaktligen bör en dom som har meddelats av domstolarna i en medlemsstat behandlas som om den hade meddelats i den anmodade medlemsstaten.

...

(29) Direkt verkställighet i den anmodade medlemsstaten av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat utan en verkställbarhetsförklaring bör inte äventyra respekten för rätten till försvar. Därför bör den person mot vilken verkställighet söks kunna ansöka om att erkännandet eller verkställigheten av domen vägras om vederbörande anser att någon av grunderna för att vägra

4 EGT L 12, 2001, s. 1.

erkännande föreligger. En sådan grund skulle kunna vara att vederbörande inte hade möjlighet att förbereda sitt svaromål då domen meddelades i dennes utevaro rörande ett civilrättsligt anspråk med koppling till ett brottmål ...

...

- (32) För att underrätta den person mot vilken verkställighet söks om verkställigheten av en dom som meddelats i en annan medlemsstat, bör det intyg som inrättas genom denna förordning, om så krävs åtföljt av domen, delges den personen inom rimlig tid före den första verkställighetsåtgärden. Med den första verkställighetsåtgärden bör avses den första verkställighetsåtgärden efter delgivningen.”

8. I kapitel I i förordningen, med rubriken ”Tillämpningsområde och definitioner”, återfinns artikel 1, som har följande lydelse:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av offentliga maktbefogenheter (*acta jure imperii*).

2. Denna förordning är inte tillämplig på

...

c) social trygghet,

...”

9. I artikel 28.1 och 28.2 i nämnda förordning anges följande:

”1. Om talan väcks vid en domstol i en medlemsstat mot en svarande som har hemvist i en annan medlemsstat, och svaranden inte går i svaromål, ska domstolen självant förklara sig obehörig, såvida den inte är behörig enligt bestämmelserna i denna förordning.

2. Domstolen ska låta handläggningen av målet vila till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att få del av stämningsansökan eller motsvarande handling i så god tid att han eller hon kunnat förbereda sitt svaromål eller att alla nödvändiga åtgärder för detta syfte har vidtagits.”

10. I artikel 37.1 i samma förordning, som återfinns i avsnitt 1, med rubriken ”Erkännande”, i kapitel III, som avser ”[e]rkännande och verkställighet [av domar som har meddelats i en medlemsstat]”, föreskrivs följande:

”En part som i en medlemsstat vill åberopa en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska tillhandahålla

a) en kopia av domen som uppfyller de nödvändiga villkoren för fastställande av dess äkthet, och

b) det intyg som utfärdats enligt artikel 53.”

11. I avsnitt 2 med rubriken ”Verkställighet” i kapitel III föreskrivs följande i artikel 39:

”En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den medlemsstaten ska vara verkställbar i andra medlemsstater utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.”

12. I artikel 42.1 i förordning nr 1215/2012 föreskrivs följande:

”Vid verkställighet i en medlemsstat av en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska sökanden till den behöriga verkställande myndigheten lämna in

- a) en kopia av domen som uppfyller de nödvändiga villkoren för fastställande av dess äkthet, och
- b) det intyg som utfärdats enligt artikel 53 vilket intygar att domen är verkställbar och åtföljs av ett utdrag av domen och, om så är befogat, relevant information om ersättningsberättigande kostnader för förfarandet och beräkning av ränta.”

13. Artikel 43.1 i denna förordning har följande lydelse:

”När verkställighet begärs av en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska det intyg som utfärdas enligt artikel 53 delges den person mot vilken verkställigheten söks före det att den första verkställighetsåtgärden vidtas. Intyget ska åtföljas av domen om personen i fråga ännu inte har delgetts denna.”

14. I artikel 53 i förordning nr 1215/2012, som återfinns i avsnitt 4, med rubriken ”Allmänna bestämmelser” föreskrivs följande:

”Domstolen i ursprungsmedlemsstaten ska på begäran av en berörd part utfärda ett intyg på det formulär som bifogas i bilaga I.”⁵

B. Österrikisk rätt

15. Följande redovisning begränsar sig till processuella bestämmelser på grund av föremålet för mitt förslag till avgörande.

16. Genom en dom av den 17 september 2015 av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike),⁶ som meddelades på grundval av förordning nr 44/2001,⁷ är artikel 7a.1⁸ i Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung)⁹ (lagen om verkställighetsförfaranden), i dess ändrade lydelse, tillämplig på intyg som föreskrivs i artikel 54 i förordning nr 44/2001. Enligt denna bestämmelse är den domstol där talan väckts i första instans behörig att utfärda ett sådant intyg.

17. Enligt artikel 16.7 i Bundesgesetz betreffend Besorgung gerichtlicher Geschäfte durch Rechtspfleger (förbundslagen om domstolstjänstemän)¹⁰ av den 12 december 1985 anförtros denna uppgift *Rechtspfleger* (domstolstjänsteman).

18. Enligt punkt 7 i domen från Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) regleras förfarandet för utfärdande av intyg enligt artikel 54 i förordning nr 44/2001 i princip av de bestämmelser som reglerar målet vid den nationella domstolen. Dessutom slog Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) i ovannämnda punkt fast att bestämmelsen i artikel 84.1 i lagen om verkställighetsförfaranden (nu artikel 411.1), i vilket ett kontradiktoriskt förfarande föreskrivs, inte var tillämpligt.

⁵ Avseende skillnaden i formulering av denna artikel i jämförelse med den i artikel 54 i förordning nr 44/2001, se punkt 39 i detta förslag till avgörande.

⁶ Beslut nr 3Ob152/15x.

⁷ Såvitt jag vet har ingett nytt avgörande meddelats på grundval av förordning nr 1215/2012.

⁸ Tillämplig vid tiden för omständigheterna i målet, nu artikel 419.1.

⁹ RGBL. 79/1896, nedan kallad EO.

¹⁰ BGBl. 560/1985.

19. Enligt artikel 7.3 i lagen om verkställighetsförfaranden kan talan väckas för att återkalla intyg som utfärdats olagligen eller av misstag.

II. Bakgrund till det nationella målet och tolkningsfrågorna

20. BUAK är ett offentlighetsrättsligt österrikiskt organ med säte i Wien (Österrike), som ansvarar för att samla de medel som krävs för semesterersättning och avgångsvederlag för byggnadsarbetare enligt Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz 1972 (1972 års lag om byggarbetares semester- och avgångslön)¹¹ av den 23 november 1972,¹² i dess ändrade lydelse.

21. Gradbeništvo Korana, med säte i Slovenien, är ett företag som har utstationerat arbetstagare i Österrike för att utföra byggnadsarbeten där.

22. Den 18 oktober 2016 väckte BUAK talan mot Gradbeništvo Korana vid Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien), i första hand om betalning av 38 477,50 euro, vilket motsvarar det tillägg som detta bolag ska betala enligt avsnitt VIb i BUAG för de arbetsdagar som fullgjorts av ett stort antal byggarbetare som utstationerats till Österrike under perioden februari 2016 till juni 2016.

23. Genom en tredskodom som meddelades den 28 april 2017, på grund av att Gradbeništvo Korana inte inställde sig vid den förberedande förhandlingen samma dag, biföll Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien, Österrike) BUAK:s talan i dess helhet och fastställde en period av femton dagar för frivilligt verkställande av svarandebolaget. Tredskodomen delgavs Gradbeništvo Korana med verkan den 21 juni 2017. Svaranden överklagade inte tredskodomen, vilken därmed vann laga kraft.¹³

24. BUAK framställde den 31 juli 2017, för verkställighet av tredskodomen vid samma domstol, en begäran om att ett intyg skulle utfärdas enligt artikel 53 i förordning (EU) nr 1215/2012.

25. Den hänskjutande domstolen vill följaktligen få klarhet i om denna förordning är tillämplig, vilket beror på om det förfarande som ledde till domen av den 28 april 2017 utgör ett förfarande på privaträttens område, i den mening som avses i artikel 1.1 i nämnda förordning.

26. Den anser att vissa omständigheter kan ge förfarandet en offentlighetsrättslig karaktär, även om BUAK i samband med utstationering av arbetstagare, liksom för rent interna situationer, inte har någon befogenhet att utfärda exekutionstitlar, och att denna kan väcka talan om betalning av löneavgift vid Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien, Österrike) som är exklusivt behörig.

27. Den hänskjutande domstolen har även gjort gällande att den schweiziska federala domstolen, genom dom av den 19 november 2014,¹⁴ har analyserat ett liknande förfarande på grundval av avdelning VIb BUAG och slagit fast att BUAK på grund av den underordnade ställningen i förhållandet mellan arbetsgivaren och BUAK, ägnade sig åt myndighetsutövning, och att ett sådant förfarande följaktligen inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 1 i Luganokonventionen.¹⁵

¹¹ BGBl. 414/1972, nedan kallad BUAG.

¹² BGBl. I 72/2016.

¹³ Det finns inga uppgifter i beslutet om hänskjutande vad gäller kontrollen av de kunskaper som svaranden besatt i det pågående förfarandet eller ens den grund på grundval av vilken talan mot svaranden väcktes vid domstolen i den medlemsstat där klaganden har sitt hemvist, genom ett undantag från den princip som anges i artikel 4.1 i förordning nr 1215/2012.

¹⁴ Dom nr 5A_249/2014.

¹⁵ På grund av datumet för denna dom torde det röra sig om konventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, vilken undertecknades den 30 oktober 2007, vars ingående godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 2009/430/EG av den 27 november 2008 (EUT L 147, 2009, s. 1).

28. Mot denna bakgrund beslutade Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien, Österrike) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artikel 1 i förordning nr 1215/2012 tolkas så, att förfaranden som grundar sig på krav från BUAK på löneavgift från arbetsgivare med anledning av att arbetstagare utan någon normal arbetsort i Österrike har utstationerats i Österrike för att utföra arbete, eller i samband med uthyrning av arbetstagare med placering i Österrike eller från arbetsgivare som är hemmahörande utanför Österrike till följd av anställning av arbetstagare med fast anställningsort i Österrike, omfattas av ”privaträttens område”, på vilket ovannämnda förordning är tillämplig, med hänsyn till att sådana krav från BUAK på löneavgift hänför sig till privaträttsliga anställningsförhållanden och syftar till att täcka privaträttsliga krav – vilka grundar sig på anställningsförhållandena med arbetsgivarna – på semester och semesterersättning, trots att

- såväl storleken på arbetstagarnas fordringar gentemot BUAK på semesterersättning som storleken på BUAK:s fordringar gentemot arbetsgivarna på löneavgift inte bestäms genom avtal eller kollektivavtal utan i stället genom en förordning som antas av en federal minister,
- den löneavgift som arbetsgivarna ska betala till BUAK inte bara syftar till att täcka utgifterna för semesterersättning som ska betalas ut till arbetstagarna utan även BUAK:s administrativa kostnader, och
- BUAK, i samband med indrivandet och verkställigheten av fordringar på sådan löneavgift, enligt lag har mer omfattande befogenheter än en privatperson, genom att
 - arbetsgivarna är skyldiga, vid äventyr av böter, att skicka rapporter till BUAK såväl avseende viss händelse som löpande varje månad med användande av de kommunikationskanaler som har upprättats av BUAK, att samarbeta med BUAK och tillåta dess kontrollåtgärder, att medge insyn i löne-, affärs- och annan dokumentation samt att lämna information till BUAK, och
 - BUAK, om arbetsgivarna bryter mot rapporteringsskyldigheten, har rätt att beräkna den löneavgift som arbetsgivaren ska betala på grundval av BUAK:s egna undersökningar, varvid BUAK i så fall har ett krav på löneavgift motsvarande dess beräknade belopp oberoende av de faktiska omständigheter som ligger till grund för utstationeringen respektive anställningen?”

29. Domstolen informerades den 5 juli 2018 om att ett insolvensförfarande hade inletts mot Gradbeništvo Korana och att den hänskjutande domstolen vidhöll begäran om förhandsavgörande.¹⁶

III. Rättslig bedömning

30. Kommissionen har i sitt skriftliga yttrande anmodat domstolen att för första gången, vad gäller förfarandet för utfärdande av intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012, uttala sig om huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till sakprövning enligt artikel 267 FEUF, vilket beror på klassificeringen av de funktioner som utfördes av det hänskjutande organet.

31. Den har gjort gällande att domstolen i ursprungsmedlemsstaten som utsetts som ansvarig för utfärdandet av det intyg som avses i artikel 53 förordning nr 1215/2012, väcker talan i egenskap av en domstol i förlängningen av det förfarande som utmynnade i den dom som ska verkställas och att den domstolen är behörig att pröva frågan om förordningen är tillämplig i detta skede, eftersom denna

¹⁶ Enligt de uppgifter som erhållits under förhandlingen är Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 2015, s. 19) tillämplig.

fråga inte kunde avgöras under domstolsförfarandet. Kommissionen har hänvisat till logiken bakom och syftet med denna förordning och de särskilda omständigheterna i målet, nämligen att svaranden inte framfört någon invändning, och har härav dragit slutsatsen att domstolen är behörig att besvara den tolkningsfråga som ställts.

32. För att bedöma huruvida villkoren för upptagande till sakprövning av tolkningsfrågan är uppfyllda i målet vid den nationella domstolen är det lämpligt att för det första hänvisa till de principer som domstolen har slagit fast i detta avseende, närmare bestämt i samband med prövningen av huruvida en begäran om förhandsavgörande från ett organ som ansvarar för intygande av att en dom som en europeisk exekutionstitel kan tas upp till sakprövning.¹⁷

33. Domstolen slog fast att ”även om det inte är nödvändigt att det förfarande vid den nationella domstolen, i vilket en tolkningsfråga uppkommer, är kontradiktoriskt för att nämnda domstol ska kunna begära att EU-domstolen meddelar förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, är de nationella domstolarna enligt EU-domstolens fasta praxis dock endast behöriga att begära att domstolen ska meddela förhandsavgörande om de har att döma i ett förfarande som är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär.”¹⁸

34. Domstolen klargjorde vidare återigen att ”även om uttrycket ’döma i saken’ i den mening som avses i artikel 267 andra stycket FEUF omfattar hela det förfarande som leder fram till den hänskjutande domstolens dom, ska detta uttryck tolkas vitt för att undvika att ett stort antal processuella frågor inte kan prövas och inte kan bli föremål för EU-domstolens tolkning, samt att EU-domstolen inte kan tolka alla bestämmelser i unionsrätten som den hänskjutande domstolen måste tillämpa”.¹⁹

35. För det andra ska en tillnärmning göras med två tidigare domar från domstolen avseende intyg som utfärdats enligt förordningarna nr 44/2001 och 805/2004.

36. Domstolen slog i dom av den 16 juni 2016, *Pebros Servizi*,²⁰ på grundval av ovannämnda principer fast att ”intygandet av att en dom är en europeisk exekutionstitel utgör en rättskipningsåtgärd,”²¹ och bekräftade således den bedömning som gjordes i domen av den 17 december 2015, *Imtech Marine Belgium*.²²

37. Av dom av den 6 september 2012, *Trade Agency*,²³ som meddelades av domstolen inom ramen för ett överklagande mot en verkställighetsförklaring av en i ursprungsmedlemsstaten meddelad tredskodom som åtföljs av ett intyg enligt artikel 54 i förordning nr 44/2001,²⁴ framgår dock att utfärdandet av ett sådant intyg inte kräver någon domstolsprövning. Domstolen slog fast att ”[eftersom] den domstol ... som är behörig att utfärda ... intyg[et] ... inte alltid är den som har meddelat det avgörande som det begärs verkställighet av, [kan sakuppgifterna i intyget] ... endast ... vara vägledande och ha ett upplysningsvärde.”²⁵

17 Se Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, 2004, s. 15). Det kan konstateras att även om de tre domarna meddelades av domstolen i mål rörande intyg som utfärdas för att underlätta erkännande och verkställighet av domar som meddelats i en medlemsstat (dom av den 6 september 2012, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531), dom av den 17 december 2015, *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825), och dom av den 16 juni 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448)), föranledde endast det sistnämnda målet domstolen att ta ställning till en invändning om rättegångshinder avseende begäran om förhandsavgörande.

18 Dom av den 16 juni 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

19 Dom av den 16 juni 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, punkt 28 och där angiven rättspraxis). Se, för ett liknande resonemang, med hänvisning till förordning nr 805/2004, dom av den 17 december 2015, *Imtech Marine Belgium*, C-300/14, EU:C:2015:825, punkt 47).

20 C-511/14, EU:C:2016:448.

21 Se punkt 30 i den domen.

22 C-300/14, EU:C:2015:825 (punkterna 46 och 47).

23 C-619/10, EU:C:2012:531.

24 Här ska erinras om att denna artikel motsvarar artikel 53 i förordning nr 1215/2012.

25 Se punkterna 35 och 36 i den domen.

38. Av dessa avgöranden framgår att de omständigheter som är relevanta för kvalificeringen av de funktioner som utövas av domstolen i ursprungsmedlemsstaten när det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 utfärdas inte enbart följer av de tillämpliga bestämmelsernas lydelse, utan också av det system som har inrättats genom denna förordning och de mål som eftersträvas med detta.

39. En bedömning av dessa omständigheter föranleder mig att anse att ingen av de tidigare lösningar som domstolen valt är direkt överförbara, trots viss samstämmighet mellan förordning nr 1215/2012 och förordningarna nr 44/2001 och nr 805/2004,

40. Det bör för det första påpekas att artikel 53 i förordning nr 1215/2012 skiljer sig från artikel 54 i förordning nr 44/2001, som den motsvarar, vad gäller lydelsen. Även om det i denna bestämmelse anges att "[d]omstolen *eller den behöriga myndigheten* i en medlemsstat där en dom har meddelats skall på begäran av någon berörd part utfärda ett intyg på standardformuläret i bilaga V till denna förordning",²⁶ föreskrivs i artikel 53 att intyget ska utfärdas av "[d]omstolen i ursprungsmedlemsstaten".

41. Därefter ska det förfarande för utfärdande av denna domstol, av det intyg av vilket framgår att domen är verkställbar²⁷ skiljas från förfarandet för intygande om att en dom är en europeisk exekutionstitel.²⁸ Dessa begrepp som återfinns i förordningarna nr 805/2004 och 1215/2012 visar att det föreligger en betydande skillnad mellan dessa båda förfaranden. Enligt artikel 6.1 och artikel 9 i förordning nr 805/2004 föregår intygandet som exekutionstitel av en dom avseende en obestridd fordran vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten det formella utfärdandet av intyget, såsom domstolen anfört.²⁹

42. Det är slutligen viktigt att beakta att förordning nr 1215/2012 i likhet med förordning nr 805/2004 visserligen uppställer principen om avskaffandet av exekvaturförfarandet, men att den generaliserar den utan förhandsvillkor. Denna viktiga förnyelse, som gjordes genom en omarbetning av förordning nr 44/2001 och som förenklade verkställbarhetsförklaringen, följer av fastställandet av principen om omedelbar verkställbarhet³⁰ i artikel 39 i förordning nr 1215/2012. Denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av skäl 26 i förordningen där det anges att "en dom som har meddelats av domstolarna i en medlemsstat [bör] behandlas som om den hade meddelats i den anmodade medlemsstaten".

43. Därför räcker det för verkställighet i en medlemsstat av en dom som meddelats i en annan medlemsstat enligt artikel 42 i förordning nr 1215/2012 att inge en kopia av domen och det intyg som föreskrivs i artikel 53 i denna förordning.

44. Detta intyg utgör således grunden för genomförandet av principen om direkt verkställbarhet av en dom som meddelats i medlemsstaterna. Med andra ord är domen, utan denna handling, inte "lämpad att cirkulera fritt inom det europeiska rättsområdet",³¹ vilket inte var fallet i det system som inrättats genom förordning nr 44/2001.³²

26 Min kursivering.

27 Se artikel 42.1 b i förordning nr 1215/2012. Jämför med punkt 68 i dom av den 28 april 2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271), enligt vilken "... ett intyg enligt artikel 54 i förordning nr 44/2001, i vilket det anges att domarna är verkställbara i ursprungsmedlemsstaten den dag då intyget utfärdades".

28 Se rubriken till artikel 6 i förordning nr 805/2004 som har följande lydelse "intyg[ande av en dom som] ... europeisk exekutionstitel".

29 Se dom av den 17 december 2015, Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, punkt 45). Det ska framhållas att tillämpligheten av förordning nr 805/2004 i ett sådant fall prövas i ett skede som föregår intygandet av domen.

30 Denna princip utgör ett komplement till principen om automatiskt erkännande av domar, som grundas på det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna, till vilken det också hänvisas i skäl 26 i förordning nr 1215/2012. Se även dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkterna 52 och 53).

31 Detta uttryck används i dom av den 16 juni 2016, Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, punkt 27), avseende den europeiska exekutionstiteln.

32 Se dom av den 6 september 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 36).

45. För att således underlätta förståelsen av den dom som ska verkställas, har intyget utformats som dess substitut,³³ utan att dess översättning,³⁴ eller översättningen av den dom som ska verkställas, krävs i samtliga fall.³⁵

46. Effektiviteten av detta system, som motiverat att flera rubriker lades till i intyget, grundar sig på kvaliteten på de kontroller som domstolen i ursprungsmedlemsstaten har att göra vid tidpunkten för domen, vilka senare ligger till grund för utfärdandet av intyget. Ingen ytterligare kontroll utfördes av den behöriga domstolen i den anmodade medlemsstaten. Vid en begäran om verkställighet kan endast den person mot vilken verkställighet begärs väcka talan så att domstolen kan bedöma de grunder som anförts för att vägra erkännande³⁶ eller verkställighet.³⁷ Det är just på grund av denna möjlighet som det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 ska delges den berörda personen före verkställighet i enlighet med artikel 43 i den förordningen.

47. Under dessa omständigheter ska domstolen i ursprungsmedlemsstaten, som har att pröva en ansökan om utfärdande av ett intyg, främst återge de uppgifter som finns i den dom som ska verkställas.³⁸ Den prövar inte om vissa krav har beaktats som motiverar avskaffandet av exekvaturförfarandet, såsom var fallet enligt tidigare instrument³⁹ där avsaknaden av exekvaturförfarandet var kopplad antingen till en prövning av särskilda garantier,⁴⁰ eller genomförandet av förfarandet enligt särskilda regler som föreskrivs i vissa förordningar.⁴¹

48. Vid en ansökan om utfärdande av ett intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012 ska enligt min mening följaktligen två fall beaktas.

49. Om domstolen i ursprungsmedlemsstaten anser sig vara behörig att utfärda intyget, eftersom den dom som ska verkställas innehåller alla de uppgifter som krävs, har utfärdandet av intyget inte någon rättskipningskaraktär. Även om detta intyg är av yttersta vikt i förfarandet för verkställandet av en dom, som föreskrivs i förordning nr 1215/2012, skiljer sig dess karaktär i ett sådant fall inte från den som domstolen fastställt vad gäller det intyg som avses i artikel 54 i förordning nr 44/2001.⁴²

33 Se artikel 42.1 b i förordning nr 1215/2012 enligt vilken "intyg[et] ... åtföljs av ett utdrag av domen och, om så är befogat, relevant information om ersättningsberättigande kostnader för förfarandet och beräkning av ränta."

34 Se artikel 42.3 i förordningen.

35 Se avseende de villkor på vilka översättningen av den dom som ska verkställas emellertid kan begäras antingen av den behöriga verkställande myndigheten, eller den person mot vilken verkställighet söks, artikel 42.4 och artikel 43.2 i nämnda förordning.

36 Se artikel 45 i förordning nr 1215/2012.

37 Se artikel 46 i förordning nr 1215/2012.

38 Det är i detta avseende tänkbart att eventuella svårigheter så långt det är möjligt beaktats när dom meddelades.

39 Med undantag för rådets förordning av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 2000, s. 1, artiklarna 16–18), som upphävdes genom förordning 2015/848 av den 20 maj 2015 och som har ersatts av likalydande bestämmelser i artiklarna 19–21 som föreskriver erkännande och direkt effekt av ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande. Se även artikel 17 i rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet (EUT L 7, 2009, s. 1) enligt vilken avskaffandet av exekvaturförfarandet är beroende av att Haagprotokollet av den 23 november 2007 om tillämplig lag avseende underhållsskyldighet i den medlemsstat där domen har meddelats är tillämplig, utan hänsyn till de förfaranderegler som tillämpas eller om svaranden lämnat in ett bestridande.

40 Vad gäller obestrida fordringar, se förordning nr 805/2004 och dom av den 16 juni 2016, Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, punkterna 25 och 26 och där angiven rättspraxis). Det kan i detta avseende påpekas att det enda intresset av att göra gällande att förordning nr 805/2004 är tillämplig sedan ikraftträdandet av förordning nr 1215/2012 ligger i att de garantier som ges i denna iakttas, eftersom presumptionen om att fordringen godkänts följer av fastställandet att den part som dömts inte infunnit sig under förfarandet.

41 Se Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1), och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (EUT L 199, 2007, s. 1).

42 Se dom av den 6 september 2012, InTrade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, punkterna 36 och 37). Det bör noteras att denna dom avsåg uppgifter om tredskodomförfarandet i en rubrik i formuläret som är oförändrad i förordning nr 1215/2012.

50. Eftersom det i artikel 53 i förordning nr 1215/2012 inte heller preciseras vem inom ursprungsdomstolen som är behörig att utfärda ett sådant intyg,⁴³ kan detta även utfärdas av ett organ som inte är en domstol. Frågan om väckande av talan vid domstolen uppkommer således inte i detta fall.

51. Om däremot domstolen i ursprungsmedlemsstaten, såsom i förevarande fall, under domstolsförfarandet,⁴⁴ inte har tagit ställning till om förordning nr 1215/2012⁴⁵ är tillämplig och om det inte är uppenbart att tvisten omfattas av tillämpningsområdet för nämnda förordning, måste denna domstol göra en rättslig prövning i enlighet med nationella processuella bestämmelser, antingen inom ramen för sin prövning avseende utfärdandet av intyget, eller på grund av ett överklagande⁴⁶ efter att ett utfärdande av intyget har vägrats.

52. I detta fall kompletterar domstolen i ursprungsmedlemsstaten inte den dom som meddelats och tolkar den inte heller som den borde göra för att kunna fylla vissa rubriker i intyget om domen är ofullständig eller oprecis.⁴⁷ Genom att pröva om den är behörig att utfärda ett intyg, ansluter den sig till domstolsförfarandet i ett skede som syftar till att säkerställa omedelbar verkställighet av den dom som meddelats. Domstolen i ursprungsmedlemsstaten ska således fatta ett beslut som, enligt en vid tolkning av begreppet ”förfarande som är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär”,⁴⁸ motiverar att den kan hänskjuta frågor till domstolen. Rättssäkerheten och en snabb verkställighet av den dom som meddelats i ursprungsmedlemsstaten är beroende därav.

53. Enligt min mening ska detta fall jämföras med det fall i vilket domstolen i ursprungsmedlemsstaten har att tolka innebörden av vissa rubriker i intyget med beaktande av särdragen i dess nationella rätt⁴⁹ eller att uttala sig om behörigheten för den domstol som dömer i huvudsaken när det har beslutats om interimistiska åtgärder, eller säkerhetsåtgärder.⁵⁰ Domstolen i ursprungsmedlemsstaten utövar därför dömande verksamhet, vilket också rättfärdigar en behörighet att hänskjuta frågor till domstolen för förhandsavgörande.

43 Jämför dom av den 17 december 2015, Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, punkt 44) avseende begreppet domstol som meddelat domen i artikel 6.1 i förordning nr 805/2004.

44 Frågan kan även uppkomma för första gången vid gränsöverskridande verkställighet av en dom som meddelats i ett nationellt förfarande. Se, i detta avseende, målet Weil (C-361/18), som är anhängigt vid domstolen.

45 I detta avseende kan konstateras att domstolen, i motsats till vad kommissionen har hävdats i punkt 16 i sitt skriftliga yttrande, ska vara särskilt uppmärksam när det gäller tillämpligheten av förordning nr 1215/2012 om en svarande som har hemvist i en annan medlemsstat mot vilken talan väcks vid en domstol i en annan medlemsstat inte går i svaromål. För det första ska nämligen förekomsten av gemensamma behörighetsbestämmelser prövas enligt skäl 13 i nämnda förordning och, för det andra ska domstolen enligt artikel 28 i förordningen, självant förklara sig obehörig, såvida den inte är behörig enligt bestämmelserna i denna förordning, och utföra vissa kontroller av huruvida svarandens rätt till försvar har iakttagits. Det ska dessutom erinras om att domstolen har slagit fast att ”frågor angående tillämpningsområdet för bestämmelserna i konventionen [av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32, svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30)], i dess lydelse enligt på varandra följande konventioner om nya medlemsstaters tillträde till denna konvention], som är avgörande för domstols behörighet inom internationell rätt, ska prövas ex officio” (dom av den 19 januari 1993, Shearson Lehman Hutton (C-89/91, EU:C:1993:15, punkt 10).

46 Jämför dom av den 19 oktober 1995, Job Centre (C-111/94, EU:C:1995:340, punkt 11), dom av den 25 juni 2009, Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395, punkt 37), och begäran om förhandsavgörande i målet Logistik XXL (C-135/18), som är anhängigt vid domstolen.

47 I sådana fall bör andra förfaranden enligt nationell lagstiftning, enligt min uppfattning ha genomförts, eftersom förfarandet inte är kontradiktoriskt vid utfärdandet av intyget.

48 Se punkt 31 och följande punkter i detta förslag till avgörande.

49 Se begäran om förhandsavgörande i målet Logistik XXL (C-135/18), som är anhängigt vid domstolen, rubrik 4.4 i formuläret i bilaga I till förordning nr 1215/2012. I det målet förordnade domstolen i ursprungsmedlemsstaten att domen avseende betalning av ett penningbelopp enbart kan verkställas interimistiskt mot att en säkerhet ställs av borgenären. Denne kan begränsa verkställigheten av domen till ett visst belopp av sin fordran (och därmed dess säkerhet) eller till säkerhetsåtgärder efter utgången av en frist utan att ha ställt säkerhet.

50 Se rubriken 4.6.2 i formuläret i bilaga I till förordning nr 1215/2012 och, i synnerhet, det skriftliga yttrande som lämnats av Nuyts, A., ”La refonte du règlement Bruxelles I”, *Revue critique de droit international privé*, Dalloz, Paris, 2013, s. 1–64, särskilt s. 27 (punkterna 23 och 24).

54. Denna kvalificering som domstol, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, måste emellertid enligt min mening vara ett undantag. Vid verkställigheten av domen får det inte röra sig om att ”få till stånd ett nytt förfarande”,⁵¹ eftersom syftet med förordning nr 1215/2012 i annat fall skulle äventyras och gäldenärens rättigheter skadas.⁵² Den bör erinras om att förfarandet för utfärdande av intyg inte är kontradiktoriskt. Dessutom kommer gäldenären, som delgetts intyget,⁵³ enbart att kunna överklaga verkningarna av intyget inom gränserna för de skäl som anges i artikel 45⁵⁴ i förordning nr 1215/2012. Dessa ska enligt domstolens fasta praxis emellertid tolkas restriktivt, så att svaranden, som blivit vederbörligen informerad om förfarandet, i detta skede av förfarandet inte ska kunna anföra grunder för överklagande – såsom till exempel att förordningen inte är tillämplig – som hade kunnat anföras vid den domstol som prövar målet i sak eller i samband med ett överklagande.⁵⁵

55. Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser jag att domstolen i ursprungsmedlemsstaten, som har att pröva en ansökan om utfärdande av ett intyg enligt artikel 53 i förordning nr 1215/2012 och som i brist på ett beslut i denna fråga hyser tvivel om huruvida förordningen är tillämplig, är behörig att hänskjuta en fråga till domstolen.

56. Därför föreslår jag att domstolen för det första ska slå fast att, för det fall att det råder osäkerhet beträffande tillämpligheten av förordning nr 1215/2012, kräver utfärdandet av ett intyg i enlighet med artikel 53 i denna förordning en domstolsprövning inom ramen för vilken den nationella domstolen är behörig att ställa en fråga till domstolen och, för det andra, följaktligen slå fast att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning.

IV. Förslag till avgörande

57. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen för det första ska fastställa att för det fall att det råder osäkerhet beträffande tillämpligheten av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, kräver utfärdandet av ett intyg enligt artikel 53 i denna förordning en domstolsprövning inom ramen för vilken den nationella domstolen är behörig att ställa en fråga till domstolen och, för det andra, följaktligen slå fast att den begäran om förhandsavgörande som framstälts av Arbeits- und Sozialgericht Wien (Domstolen för arbets- och socialrättsliga frågor i Wien, Österrike) kan tas upp till sakprövning.

51 Detta uttryck härrör från domen av den 13 oktober 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 31).

52 Avseende hänvisningen till rätten till försvar, se skäl 29 i förordning nr 1215/2012.

53 I detta sammanhang måste det, enligt min uppfattning, informeras om skälen för att vägra erkännande eller verkställighet som föreskrivs i förordning nr 1215/2012, bland annat dem som grundar sig på behörighetsregler som syftar till att skydda en svagare part. Se, i detta avseende, målet Salvoni (C-347/18), som är anhängigt vid domstolen.

54 Se även hänvisningen till dessa bestämmelser i artikel 46 i denna förordning. Vad gäller prövningen av om den uteblivna svarandens rättigheter har iakttagits, se dom av den 6 september 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, punkterna 37 och 38), som enligt min mening tycks kunna överföras till förordning nr 1215/2012, eftersom bilaga I till denna förordning innehåller samma rubrik som den i bilaga V till förordning nr 44/2001, vars verkningar har diskuterats i förevarande mål. Dessutom föreskrivs i skäl 30 i förordning nr 1215/2012 att den part som överklagar verkställigheten av en dom som meddelats i en annan medlemsstat bör i möjligaste mån, och i enlighet med den anmodade medlemsstatens rättssystem, även kunna åberopa de grunder för vägran som föreskrivs i nationell lagstiftning inom de tidsfrister som fastställs i den lagstiftningen. De svårigheter som prövats i dom av den 13 oktober 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653), bör följaktligen ha övervunnits.

55 Se dom av den 16 juli 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), och dom av den 25 maj 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349). I motsatt fall skulle detta, vad gäller tillämpningen av förordning nr 1215/2012, ha den effekten att det godtas att domstolen i den anmodade medlemsstaten kan ompröva bedömningen av domstolen i ursprungsmedlemsstaten.